

Kryzys przywództwa

Przedmiot studium: Iz 6.

Część I: Przegląd

Przedmiotem naszego studium w tym tygodniu jest Iz 6, a zwłaszcza trzy pierwsze wersety tego rozdziału. Pierwszy werset mówi, że „w roku śmierci króla Uzjasza” Izajasz miał wizję „Pana siedzącego na tronie”. Tak więc było to w 740 lub 739 roku p.n.e. Dlaczego prorok nawiązuje do śmierci króla? Czy jest to jedynie nawiązanie do ram czasowych? Wspominając znanego władcę, Izajasz pragnął przeciwstawić ludzkiemu królowi majestat i chwałę Króla wszechświata. Obok innych cech, świętość jest jedną z najważniejszych cech Władcy całego stworzenia. Nasze studium podzielimy na trzy części: (1) ludzka chwała, (2) najwyższy Król i (3) nasz święty i pełen chwały Pan.

Część II: Komentarz

Ludzka chwała. Niektórzy uczeni zasugerowali, że wizja Izajasza w 6 rozdziale jest ogniwem łączącym poprzednie rozdziały (1-5) z resztą księgi. Na przykład, Edward J. Young wyznaje pogląd, że prorok w pierwszych pięciu rozdziałach przedstawia sedno swojego przesłania, a potem relacjonuje swoje prorockie powołanie (Edward J. Young, *The Book of Isaiah: The English Text, With Introduction, Exposition, and Notes*, Grand Rapids 1985, t. 1, s. 233).

2. *Księga Kronik* przedstawia zarys panowania króla, o śmierci którego wspomina Iz 6. 2 Krn 26 szeroko opisuje dokonania Uzjasza w ciągu jego 52-letniego panowania w Judzie (2 Krn 26,3). Między innymi znaczącymi osiągnięciami podsumowanie wymienia: strategię militarną i podbój nowych terenów (2 Krn 26,6-7), stworzenie licznej i dobrze uzbrojonej armii (2 Krn 26,11-14), wynalazki techniczne w dziedzinie militarnej (2 Krn 26,15), dobrobyt w kraju (2 Krn 26,9-10) oraz sławę w regionie (2 Krn 26,15). Jednak ten sam rejestr zawiera także negatywne wzmianki o życiu i panowaniu monarchy: „Gdy zaś doszedł do potęgi, wzbilo się w pychę jego serce ku własnej jego zgubie i sprzeniewierzył się Panu, Bogu swemu. Wszedł mianowicie do przybytku Pańskiego, aby złożyć ofiarę z kadzidła na ołtarzu kadzenia” (2 Krn 26,16). Kapłani oczywiście sprzeciwili się zamiarowi króla. Ostrzegli go, że nie wolno mu tego czynić. Powiedzieli: „Wyjdź z przybytku, gdyż dopuściłeś się zniewagi, a nie przyniesie ci to chwały przed Panem, Bogiem” (2 Krn 26,18). (*Biblia gdańska* tłumaczy hebrajskie słowo *kābôd* jako „sława”. Większość przekładów tłumaczy „chwałą”). Zatem zamiast chwały (*kābôd*) król otrzymał trąd (*šāra’at*), z którego nie wyleczył się już do śmierci.

Ellen G. White tak komentuje to zdarzenie: „Uzjasz wpadł w nieopisany gniew, iż jego, króla, ktoś ośmielił się skrytykować. Jednak ci, którzy zostali powołani, by strzec świątyni, nie pozwolili władcy na jej profanację. Uzjasz, stojąc przed nimi pełen gniewu i buntu, został nagle porażony karą Bożą. Na jego czole pojawił się trąd. Król uciekł zawstydzony i nigdy więcej nie pokazał się na dziedzińcu świątyni. Aż do swej śmierci, która nastąpiła kilka lat później, Uzjasz pozostał trędowaty, będąc żywym dowodem tego, jaką głupotą jest występowanie przeciwko wyraźnemu *tak mówi Pan*. Ani jego wysokie stanowisko, ani długie życie pełne wiernej służby nie usprawiedliwiały zuchwałego grzechu, który położył się cieniem na ostatnich latach jego rządów i ściągnął na niego karę niebios” (Ellen G. White, *Prorocy i królowie*, wyd. 5, Warszawa 2018, s. 172).

Tak więc nawiązanie do śmierci Uzjasza miało na celu przywołanie króla cieszącego się sławą ustępującą być może jedynie sławie Dawida i Salomona. Jednak sława Uzjasza skończyła się trądem i śmiercią. Teraz inny król zasiadł na tronie, który niegdyś był tronem chwały Uzjasza.

Najwyższy Król. W przeciwieństwie do doświadczenia sławnego (choć okrytego niesławą) króla Uzjasza, prorok mówi o niezrównanej chwale Pana: „Widziałem Pana siedzącego na tronie” (Iz 6,1). Należy zauważyć, że wszystkie słowa po słowie „Pan” wskazują wysoką pozycję JHWH, Króla wszechświata.

Izajasz użył tu słowa „Pan” (*‘ādōnāy*), wyraźnie wskazując, że ma na myśli Boga jako suwerennego Władcę. Pan (nadal) zasiada na tronie. Innymi słowy, pozostaje *utwierdzony* na Jego tronie. Inni królowie przemijają, ale panowanie Króla wszechświata „jest wiecznym panowaniem, które nie przemienie, a Jego królestwo nie ulegnie zagładzie” (Dn 7,14 BT). Izajasz zauważył, że kiedy Pan zasiadał na tronie, „kraj jego szaty wypełniał świątynię” (Iz 6,1), co oznacza, że obecność Pana wypełniała świątynię. Ponadto niebiańskie istoty oddają Mu cześć. Podobny obraz został ukazany w Ap 4,8: „A każda z tych czterech postaci miała po sześć skrzydeł, a wokoło i wewnątrz były pełne oczu; i nie odpoczywając ani w dzień, ani w nocy śpiewały: Święty, święty, święty jest Pan, Bóg Wszechmogący”.

Nasz święty i pełen chwały Pan. Iz 6,3 podaje, że serafini „wołali oni jeden do drugiego: Święty, Święty, Święty - Pan Zastępów” (BKR). Wydaje się, że świętość jest określeniem, którym niebiańskie istoty chętnie posługują się w odniesieniu do Boga. Co oznacza świętość Boga?

Według niektórych uczonych świętość JHWH oznacza ukryte sedno Jego istoty, Jego absolutną transcendencję, Boską doskonałość, która oddziela Go od Jego stworzenia zarówno pod względem istoty jak i charakteru, oraz Jego moralny majestat.

Z drugiej strony, niektórzy sądzą, że w tym przypadku świętość oznacza wyłączność JHWH dla Izraela (Teófilo Correa, *La Gloria del Señor en Isaías*, Entre Rios 2017, s. 123). Choć element odróżnienia czy *odseparowania* w Bożej świętości jest niezaprzeczalny, można dyskutować, że słowo to w języku hebrajskim wyraża więcej niż wyróżnianie się.

W tej kwestii mamy świadectwo starożytnych języków. Ekwiwalentem hebrajskiego słowa *qādōš* (święty) jest akkadyjskie słowo *qadāšu*, które oznacza między innymi „być czystym”, „jaśnieć” (Jeremy Black, Andrew George i Nicholas Postgate, red., „*qadāšu(m)*” *A Concise Dictionary of Akkadian*, Wiesbaden 2000, s. 282). Wobec tego świadectwa ze źródeł pozabiblijnych można wnioskować o elemencie niezrównalności z uwagi na sedno natury Boga. Dlatego hebrajskie słowo *qādōš* w tym przypadku może się odnosić do czystości, doskonałości i ukrytej chwały JHWH. Innymi słowy, świętość jest sednem istoty Boga, ale sedno nie jest całkowicie ukryte, gdyż zostało częściowo objawione w Jego chwale, która wypełnia całą ziemię. *Qādōš* jest paralelne do *kābōd*. Podczas gdy pierwsze jest sednem istoty Boga, drugie jest tego manifestacją. Możemy też wnioskować, że jak Jego obecność wypełnia świątynię, tak Jego chwała wypełnia ziemię. Taki jest wpływ świętości Boga, iż Izajasz postrzegał siebie jako nicomość, gdyż według niego był nieczysty. Przeciwnieństwo między między nim (nieczystym), a czystym (świętym) Bogiem

Część III: Zastosowanie

Do zastanowienia: Sława i zaszczyty są wielką atrakcją dla wielu ludzi. Król Uzjasz jest doskonałym przykładem kogoś, kto chciwie ich pożył. Jego wtargnięcie do świątyni można postrzegać jako bezczelny popis, ale - niestety - sprzeczny z objawioną wolą Boga. Jego zachowanie było zniewagą i bluźnierstwem wobec Boga i Jego świętej służby. Ellen G. White stwierdziła, że „Grzechem, który tak nieszczęśliwie zaciążył na losach Uzjasza, była zarozumiałość. Wbrew wyraźnemu przykazaniu Jahwe, iż nikt prócz potomków Aarona nie może pełnić służby kapłańskiej, król osobiście wszedł do świątyni, «aby złożyć ofiarę z kadzidła na ołtarzu kadzenia» (2 Krn 26,16)” (Ellen G. White, *Prorocy i królowie*, wyd. 5, Warszawa 2018, s. 171-172).

1. Jeśli zajmujesz kierownicze stanowisko w twoim zborze, zastanów się, co obejmuje twoje przywództwo. Jak wiernie postępujesz w świętych sprawach Pańskich?

2. Królowie w czasach Izajasza nie zawsze chodzili w światłości Pańskiej. Iz 1,23 opisuje ich następująco: „Twoi przewodnicy są buntownikami”. Pamiętaj, że ludzie prędzej czy później zestarzeją się i umrą. Pan, który panuje wiecznie, zasiada na swoim tronie i to On decyduje. Co to znaczy, że Bóg jest suwerennym Władcą? Dlaczego powinniśmy ufać Jego panowaniu?

3. Na początku swojej prorockiej służby Izajasz otrzymał wizję świętości Pana. Podobne doświadczenie stało się udziałem Mojżesza, kiedy został wezwany na górę Horeb (Wj 3,5-6). Dlaczego świętość jest nie tylko ważną cechą istoty Pana, ale także pieczęcią Jego dzieła i znakiem Jego posłańców?